

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΑΜΗΝΟ Α')

Αθήνα, 15 του Γεννάρη 1922

ΑΡΙΘ. 753 (ΦΥΛ. 2)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΑΟΣ : Carmina (Στὸν κάμπο ἀλάρ-
γα. — Τὸ Συμπόσιο. — Δυὸς ποραπιές. — "Ἐξω ἀπ' τὴν
πολιτεία . . .")

Κ ΧΑΤΖΟΠΟΥΑΟΣ : Ἀνέκδοτα γράμματα. πρὸς τὸν
Νίκιντριχ (συτέχειν).

ΔΙΛΗ ΙΑΚΩΒΙΔΗ : Βισανισμένες ψυχές,

Γ. ΧΑΤΖΙΝΗΣ : Στίχοι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ πράματα.

Κ. ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ : 'Ο δύνεος.

ΕΠΙΘ. Τὰ κατορθώματα τῆς γλωσσικῆς παλινόρθωσης.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΘΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Νεοελληνική
φιλολογία. — Εξηνη φιλολογία. — Χωρίς γραμμα-
τόσημο.

CARMINA*)

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΑΛΑΡΓΑ...

Στὸν κάμπο ἀλάργα, ὠρεία μου, φεγγοβιολοῦν
Δεύτερος ἥλιος τὰ χρυσά παλάτια.
Μὰ ἡ τόση λάμψη σβυέται δταν φανοῦν
Ψηλὰ στὰ παραθύρια τὰ δυὸς μάτια.

Τὰ μάτια τῆς βασιλοπούλας πῶχουνε
Τὸν ἐραστὴ τοῦ κάμπου ξετρελλάνει
Ποὺ πάει τὴν πληγωμένη του καρδιὰ
Δῶρο τῆς οργοπούλας γιὰ νὰ κάνῃ,

Γοργὰ γοργὰ μὲ πόθους καὶ μὲ ὄνείρατα
Μ' ἐλπίδες δπου ἀστράφτουν στὴ ματιά του
Ἐνῷ τοῦ ἥλιου παῖζουνε οἱ χρυσές
Ἀχιόδες στὰ τετράξανθα μαλλιά του.

Καὶ πηαίνοντας τὸν ἀκλουθοῦν τὰ λούλουδα
Τὸν ἀκλουθοῦν καὶ τὰ πουλάκια ταίρια.
Μαζί του πγαίνει πάντα ὁ οὐρανὸς
Κ' ἡ νύχτα πάει μαζί του μὲ τ' ἀστέρια

Μὰ ὅσο κι ἀν παίρνει γλήγορα τὸ δρόμο του
Τόσον ὀλάργα πᾶνε τὰ παλάτια
Μὲ τῆς βασιλοπούλας τῆς γλυκειᾶς
Τὰ μαῦρα μαῦρο, ἀγάπη μου, τὰ μάτια

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Γιορτὴ μεγάλη, ὠραία μου, γινόταν
Στὸ παλάτι τοῦ φήγα τοῦ τρανοῦ,
Τῆς γῆς ἔκει τὰν δλα τὰ λουλούδια
Κι δλα τ' ἀστέρια ἔκει τὰν τούραγοῦ :

Τὰ πιὸ ἐκλεχτὰ τραγούδια τῶν ἐπτά μου βιβλίων θὰ συγκεντρωθοῦν σ' ἕνα καὶ μόνο βιβλίο, μὲ τὸν τίτλο «Carmina»,
ποὺ θὰ τυπωθῇ ἀργότερα.

'Ο Νουμᾶς ἔχει τὴν καλούνη νὰ μοῦ ἀναδημοσιεύῃ τὶς τέσσερις λιπαλάντες καὶ τὸν εὐχαριστῶ θερμά.
Τὸ Η'. βιβλίο μου ποὺ τὰ τραγούδια του δημοσιεύεται στὸ Νουμᾶ θέλγη τὸν τίτλο «Η 'Ωραία Ζωή». (L. P.)

Τοῦ βασιλείου του τὰ ὅμορφα κοράσια
Καὶ τὰ ἔανθη καὶ τὰ μελαχρινὰ
Μὲ χεῖλια σὰν τὰ κόκκινα κεράσια
Σὰν τοῦ Μαιῶν τριαντάφυλλα πλωΐνά.

Ἐκεῖ κι ὁ βασιλιὰς ἔανθης κι ὠραῖος
Σὰν ἥλιος μεγαλόπρεπος περνάει,
Μὲ τὸ βασιλικό χαμόγελό του
Κρίνα καὶ ρόδα δλόγυρα σκορπάει.

Κερνᾶν κρασὶ χρυσοντυμένα ἀγώρια
Σὲ ποτήρια ἀπὸ κρούσταλλο γιαλί...
Μὲ κάθε ὥραία δ βασιλιὰς τσιγκρίζει
Τὸ ποτήρι καὶ τῆς γλυκολαλεῖ.

Κι ἀνάμεσα στὰ τόσα τὰ κοράσια,
‘Ως ἔχωρίζεις τὸν αὐγερινό,
Ἐχωρισε πανέμορφο κοράσι
Σάν ἄνθος, τρυφερό, μελαχρινό.

Ταράζεται καὶ πάει καὶ τὸ σιμώνει
Κι ὡς νὰ τσιγκρίσῃ ἐπῆγε ὁ βασιλιὰς
Στράν... πέφτει τὸ ποτήρι του κομμάτια
Στὰ πόδια τῆς μικρῆς τῆς κορασιᾶς.

Τ’ ἀγώρια ποὺ περνοῦσαν κιτρινίσαν,
Τῶν κοριτσιῶν τὸ χρῶμα είχε κοπεῖ
Κι ὁ βασιλιὰς θλιψμένος πάει νὰ γείρῃ
Κι ὑπὸ τὴν νύχτα ναῦρη δὲν μπορεῖ.

Χαράματα τὴν κορασίδα κράζει,
Κορώνα στὰ μαλλιὰ τήνε φορᾷ,
Βραχιόλι τὸ μεγάλο του βασιλιό
Στὸ τρυφερὸ τὸ χέρι της περνᾶ.

Γιορτὴ μεγάλη, ὥραία μου, γινόταν
Κ’ ἐπερνει ὁ ρήγας τὸ μελαχρινὸ
Τὸ κοράσι ποὺ τᾶξε ἔχωρίσει
‘Ως ἔχωρίζεις τὸν αὐγερινό.

ΔΥΟ ΚΟΡΑΣΙΕΣ ...

Δυὸς κορασιές, ἀγάπη μου, δυὸς ἔακουστες
Ποῦχαν τὰ οὐράνια τόξα φρύδια,
Κ’ είχαν τοὺς κάμπους φορεσιές
Τ’ ἀστρα στὰ χέρια δαχτυλίδια,

Ἐξιύσανε σ’ ἀρχοντοπάλατο ψηλὸ
Καὶ στὰ ψηλά του παραθύρια
Βγαίνουν οἱ κορασιές οἱ δυὸς
Μὲ τὰ καλά τους τὰ στολίδια.

Κ’ ἐοχόνταν τὰ πριγκηπόπουλα τῆς γῆς
Καὶ γιὰ τὴν ὥριαν ὅμορφιά τους

Γυρίζανε μερονυχτίς
Κάτω ἀπὸ τὸ δρονιόσπιτά τους.

Μὰ οἱ κορασίδες δὲν τὰ μέλανε, κι αὐτὰ
Ταῦθεντος ὁ πόνος ὁ ἀτονιάρης...
... Καὶ πρόβαλλεν ἀπὸ μακριά
Ἄλλοπαρμένος καβαλλάρης.

Χόπ, χόπ, χόπ, χόπ ὁ μαῦρος πηλαλάι καὶ πάει
Κ' οἱ κορασιές τὸ νιδὸν θωρᾶνε
Ποὺ ν' ἀγναντέψῃ δὲ γυρνάει
Καὶ τὴ ματιά του λαχτορᾶνε.

'Ο μαῦρος χάθηκε κ' οἱ βεργολυγερὲς
Στὰ παραθύρια βγαίνουν πάλι·
Φυλάγαν μ' ἀρρωστες ματιές
Τὸ μαῦρο νὰ ξαναπροβάλῃ.

Καὶ λιώνανε μελαχρινήζαν οἱ κορασιές
Πούχαν τὰ οὐράνια τόξα φυύδια
Κ' είχαν τοὺς κάμπους φορεσιές
Τάστρα στὰ χέρια δαχτυλίδια.

ΕΞ' ΑΠ' ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

"Εξ' ἀπ' τὴν πολιτεία
Ο Γιάννος πολεμάει
Καὶ χρυφομουρμουρίζει
Καὶ οιγοτραγουδάει,
— Θὰ φτιάξω ἔνα παλάτι,
Αγάπη μου, τραγὸδια
Πι' ὅμορφ' ἀπὸ τὴν πούλια
Κι ἀπ' τὸν αὐγερινό...
Χί, χί, γελάει δὲ κόσμος
Ποὺ κείθενες περνάει . . .
Κι ἀλήθωρα θωράντας
Ο Γιάννος τραγουδάει:
— Τὸν ἥλιο θέλω βάλει
Θύρα τοῦ παλατιοῦ,
Γύρωθε παραθύρια
Τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ.
Τὰ χρυσοσυννεφάκια
Ποὺ στὰ οὐράνια ἀνθοῖν
Τοῦ παλατιοῦ μου ἐκεῖνα
Στολίδια θ' ἀπλωθοῦν.
Θὰ φτιάξω ἔνα παλάτι
Ποὺ δὲν ξανάδε ή γίς
Νάμπης, βασιλισσά μου
Κι ἀστέρι τῆς αὐγῆς.
Χί, χί, γελάει δὲ κόσμος
Ποὺ κείθενες περνάει . . .
'Εξ' ἀπ' τὴν πολιτεία
Ο Γιάννος πολεμάει.